

JUSTITSMINISTERIET

Den 13. maj 1992

Bilag

NOTAT

om asylsagsbehandlingen efter vedtagelsen af lovforslag nr. L 257 om ændring af udlændingeloven

1. Indledning. Det opstillede mål.

Et af de væsentlige elementer i forbindelse med ændringsforslaget til udlændingeloven er en markant nedsættelse af den samlede sagsbehandlingstid i asylsager.

Justitsministeriet har i den forbindelse søgt at opstille en realistisk målsætning for det forløb, som asylsagen efter lovændringen typisk vil gennemløbe, samt det ressourceforbrug og den sagsbehandlingstid, der er forbundet hermed.

Det er på denne baggrund, at det i bemærkningerne til lovforslaget er tilkendegivet, at en realistisk målsætning for behandlingen af asylsager efter gennemførelsen af lovforslaget vil være, at sagen kan afsluttes inden for en periode af 8-9 måneder, regnet fra det tidspunkt, hvor sagen tages under realitetsbehandling.

Justitsministeriet har naturligvis været opmærksom på, at der også efter gennemførelsen af lovforslaget vil være sager, der i samlet sagsbehandlingstid tager længere tid. Dette kan bl.a. skyldes, at det er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om forholdene i en asylansøgers hjemland.

Målet om en sagsbehandlingstid på 8-9 måneder er således udtryk for en gennemsnitsbetragtning og et realistisk mål for »den typiske asylsag«.

2. De midler, som skal anvendes til at opnå målet.

En så markant nedsættelse af sagsbehandlingstiden, som det opstillede mål er udtryk for, kan efter Justitsministeriets opfattelse alene opnås, såfremt der sker en væsentlig opstramning af en række led i sagsbehandlingen.

Det vil i denne forbindelse være nødvendigt med en ressourceindsats og med initiativer, som har indvirkning på praksis vedrørende opsættende virkning og genoptagelse, og det vil være nødvendigt at foretage en tæt opfølgning

med henblik på at vurdere, om initiativerne har vist sig effektive.

Asylsagsbehandlingen kan opdeles i tre led: Behandlingen i 1. instans omfattende sagsbehandlingen hos politiet og i Direktoratet for Udlændinge. Dernæst sagsbehandlingen i 2. instans, det vil sige Flygtningenævnets behandling. Endelig som det 3. led de yderligere sagsbehandlingsskridt, der kan komme på tale i forhold til en asylansøger, herunder stillingen til en ansøgning om humanitær opholdstilladelse i Justitsministeriet, klage over Flygtningenævnets afgørelse og/eller Justitsministeriets afgørelse til Folketingets Ombudsmand samt genoptagelsesansmodninger i forhold til tidligere truffne afgørelser inden for den pågældende asylsag.

Ressourcetilførslen må fordeles på en sådan måde, at den får betydning i alle 3 led i asylsagsbehandlingen.

For så vidt angår behandlingen i 1. instans, som omfatter sagsbehandlingen hos politiet og i Direktoratet for Udlændinge, vil en tilførsel af ressourcer betyde, at den tid, der går med politiets afhøring af asylansøgeren og Direktoratet for Udlændinges efterfølgende behandling af sagen, vil kunne afkortes.

Endvidere skal der ske en markant tilførsel af ressourcer til sagsbehandlingen i 2. instans, hvilket i praksis vil sige Flygtningenævnets behandling. Her må ressourceindsatsen omfatte tilrettelæggelsen af sagerne, hvor bl.a. berammelsesperioden og indhentelse af oplysninger i forhold til den pågældende asylansøgers advokat kan tage tid. Derudover kan der efter Justitsministeriets opfattelse opnås en markant sagsbehandlingsopstramning i den såkaldte efterbehandlingsfase, såfremt man gennem anvendelsen af pc'er i forbindelse med Flygtningenævnets møder straks efter afslutningen af mødet kan udlevere nævnets skriftlige beslutning til asylansøgeren.